

Sten anmelder nye grammofonplader:

THE HITMAKERS: Little by little/
Somewhere, they can't find me.

Vel nok den bedst syngende danske pigtrådgruppe, der tager Dusty Springfields træffer til sig.

THE BEATLES: Paperback writer
/Rain. A-siden har ligefrem kirke-
musikstemning over sig. Men den
ikke sig til noget knaldhårdt.
af

THE ROCKING GHOSTS: For
ghosts only. LP.
»Anderness tredje langplade. Bedst
lyder Take a heart, Evergreen tree,
der har en sjov fløjteagtig
Main theme. I'm

THE LOLLIPOPS: I'll Stay
By Your Side/That's All.
Jeg er en af dem, der kan lide
den danske ørengruppe, der
er blevet meget populær navn-
lig i Sverige. De har drenge-
stemmerne i behold, og navnlig
latina i I'll Stay viser de, at de kan

THE DEFENDERS: Treat her
right/Goodbye sisters.

Flemming Sørensen har tillagt
sig en ejendommelig accent, når
han synger. A-siden er lidt i Cadil-
lac-genren, med friske temposkift,
og B-siden har noget Michelle-agtigt
over sig. God plade.

THE DONKEYS: I'm Waiting
For You/All Your Lies.

Dansk gruppe, der synger no-
genlunde, men ikke særlig ori-
ginalt flerstemmigt. Musikalsk
er ensemblet heller ikke noget
enestående. Det er faktisk en
lidt rodet plade.

AKTUELT

&

Demokraten

THE DANDY SWINGERS er en dansk pigtrådsgruppe, der får sin pladedebut med Google Eye/Sea Of Heartbreak. Den repræsenterer ikke nogen særlig landvinding i genren, men haler tingene hjem i et rytmefast udtryk og med tydelige britiske forbilleder. Sea Of Heartbreak er stille og rolig og har hawaiianske mindelser. Det bedste ved pladen: At Dandy'erne ikke synes at tage sig selv og pigtråden for højtidelig.

Demokraten 18. april 1965

THE BLACKPOOLS: I'm Wild About You/Endless Hoping. I'm Wild synger denne danske gruppe pænt tostemmigt. Musikken er normal pigtråds. Endless har en lidt klodset, men effektiv rytme. Det er en debutplade, og den må siges at være hæderlig.

Demokraten d. 2 maj 1965

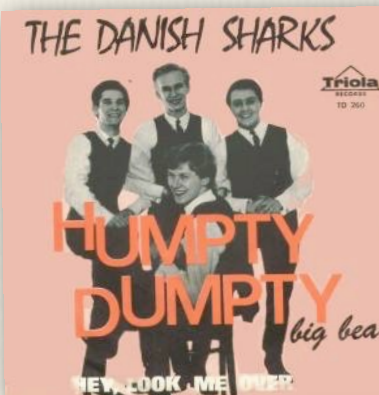
THE LIONS: Gone, Gone, Gone/Fire Ball Mail. Hit Houses husorkester er bedre på pladen, end det var i Rolling Stones Stones-koncerten, hvor det var svært at opfatte, hvordan det egentlig lød. Musikalsk er orkestret ikke særlig originalt, men der synges friskt, ikke mindst af forsangeren. Gone er den bedste.

Demokraten d. 2. maj 1965

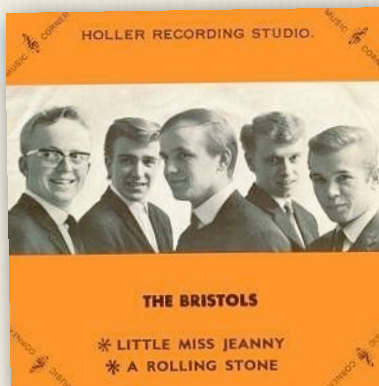
Ugens øvrige pigtråd foregår på singleplader. **THE DANISH SHARKS** spiller Humpty Dumpty/Hey Look Me Over. De er dygtige nok, men det, de laver her, er ikke udpræget pigtråd, men lidt for "pænt".

Demokraten d. 9. maj 1965

THE BRISTOLS: A Rolling Stone/Little Miss Jeanny. - Dette er en debut af en dansk amatørgruppe. Lidt mat i udførelsen må denne plade siges at være, lidt monoton, for ikke at sige lidt søvndryssende. Der mangler lidt pep i foretagendet, men som amatørarbejde er det ganske pænt, navnlig Little Miss Jeanny.

Demokraten d. 9. maj 1965

JOE E. CARTER'S GROUP: Too Much Monkey Business/Bring Back Home. "De danske Rolling Stones" lyder lidt forkølet og tyndtflydende i Monkey. Numret falder fra hinanden og udføres nogle gange bedre af Kinks. Bring Back begynder med nogle langsomme takter. Så skrues der lidt ekstase på, og farten sættes op. Gruppen overdriver ikke antallet af greb. Monkey er den bedste, men gruppen savner endnu autoritet.

Demokraten d. 16. maj 1965

MATADORERNE, spiller en single: My Situation/Why Feeling Blue. Det er en udmærket dansk gruppe. Selv om de sangligt ikke er på højde med de bedste engelske grupper, er det rosværdigt, at de forsøger at synge sammen og ikke overlader dette til en enkelt. Også Why Feeling Blue er et udmærket nummer med en kvik melodi og en effektiv rytme.

Demokraten d. 16. maj 1965

DANNY AND THE ROYAL STRINGS: Come Right Back/Promise You'll Do. Come Right Back, som den danske gruppe giver pænt. Selv om melodien en overgang, hvor de har vældig travlt, er ved at løbe fra dem, fordi teknikken ikke kan følge med de gode hensigter, så er de sluppet helt godt fra dette stykke arbejde. Et af orkestrets medlemmer, Birger Nielsen, har skrevet melodierne, hvoraf jeg synes Come Right Back er den bedste.

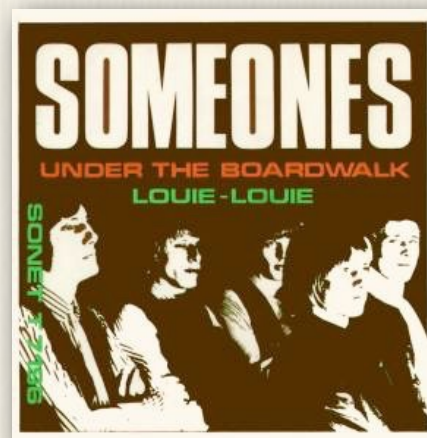
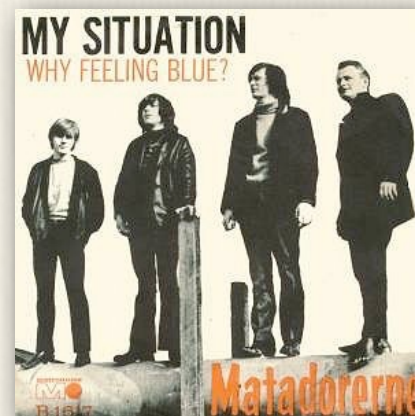
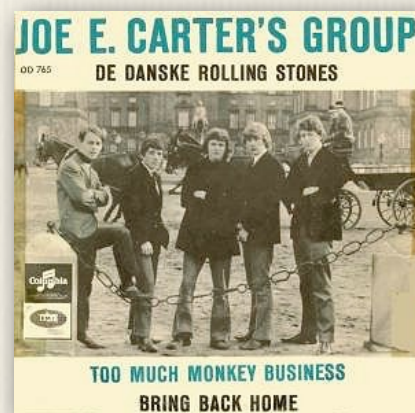
Demokraten d. 6. juni 1965

THE SHOUTS: I Saw A Girl/Please Don't Do. En anden dansk gruppe, som også har komponeret de ting, den spiller. Det er en god plade. I Saw A Girl giver én lyst til at danse og er klart den bedste side. Gruppen har en god sanger i råbende stil, og i I Saw A Girl er der en særdeles håndfast og sikker rytme, der nok skal gøre sig.

Demokraten d. 6. juni 1965

THE SOMEONES: Under The Boardwalk/ Louie-Louie. Det er altid farligt, når man hugger fra de store navnes spilleplan. Her har Someones lånt Rolling Stones' succes, Under Boardwalk, og sammenlignet er næsten ikke til at undgå. Someones' resultat er ret kedeligt og livløst. Det mangler pep. Louie går lidt bedre, selv om det meget monotome nummer næsten spiller sig sel

Demokraten d. 13. juni 1965

THE HITMAKERS: Little Boy Sad/You'll Se Me Cry. Hitmakers er et glimrende orkester, et af vore bedste efter min mening. Det er ikke, fordi der er så meget brøl i dem, men deres numre virker færdige, når de serverer dem. Specielt kan jeg lide Little Boy Sad, som har en god melodi og får en fortræffelig udførelse, ikke mindst sangligt. Man ejer ikke en solist med dobbelt belagt stemmebånd i rustent jern, men man synger ren og reel flerstemmig sang, der klinger godt. Det lyder faktisk musikalsk. Trommeslageren Torben Sardorff har lavet You'll See Me Cry. Det er en god ting, og han skal ikke være ked af, at den ikke kan hamle op med Little Boy Sad.

Demokraten d. 6. juni 1965

THE CLIDOWS: No Sugar In My Coffee/ It's All About. No Sugar - eller Baldheaded Woman - kender vi bl.a. fra Kinks, og de er svære at leve op til. Derfor kan jeg bedst lide Clidows egen komposition, It's All About. Gruppen har en sanger med et gevaldigt skrub i, og der lægges ikke bånd på stemmepragten i øvrigt. Gruppen går frisk til sagen. Jeg kan lide den.

Demokraten d. 13. juni 1965

THE DEFENDERS: That's My Baby / The Birds And The Bees. - Walking The Dog / Crying Over You - Mashed Potatoes / Cadillac.

Defenders er måske landets skrappeste pigtrådsgruppe, og fra scenen ved man, at de sælger deres vare særdeles godt. Mashed Potatoes og Cadillac burde egentlig have været anmeldt for længe siden. Det er den ældste af de tre plader og måske Defenders bedste. I "Kartoffelmos" får andre pophelte deres ikke uvittige bekomst - Defenders får det for resten også - og Cadillac skiften mellem svagt og kraftigt er meget virkningsfuldt. På alle tre plader demonstrerer Defenders, at de er gode musikere, ikke mindst singlen, og de kan synge. Det er en af de grupper, vi kan være bekendt at sende til England, hvortil de begiver sig i løbet af året.

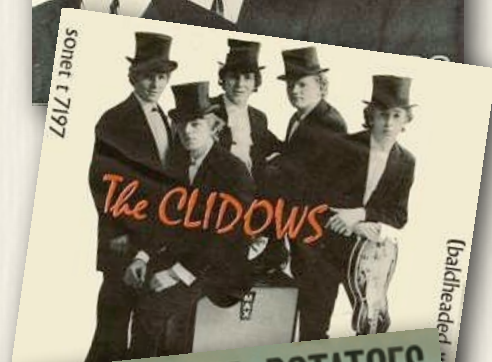
Demokraten d. 27. juni 1965

THE LOLLIPOPS: I'll Stay By Your Side / That's All.

Jeg er en af dem, der kan lide den danske drengegruppe, der er blevet meget populær navnlig i Sverige. De har drengestemmerne i behold, og navnlig i I'll Stay viser de, at de kan noget.

Demokraten d. 27. juni 1965

LITTLE BOY SAD
YOU'LL SEE ME CRY
SONET T 7192

THE DONKEYS: I'm Waiting For You / All Your Lies.

Dansk gruppe, der synger nogenlunde, men ikke særlig originalt firestemmigt. Musikalsk er ensemblet heller ikke noget enestående. For faktisk en lidt rodet plade.

Demokraten d. 27. juni 1965

THE TIGERS: Kom en tiger i tanken / Tiger Rag.

Udsendt af mærket Esso i anledning af den nok som bekendte reklamekampagne. Pladen er formentlig skrevet på regningen, når man skal have benzin. Gruppen er mig ganske ubekendt, men noget tyder på, at det er professionelle musikere, der er med i den. Som pigtråd betragtet kører pladen med for lavt oktantal. P.S. Pladen fremtræder tigerstribet. Gas det hele.

*

The Tigers var i virkelighedens verden The Rocking Ghosts.

Demokraten d. 27. juni 1965

THE ROCKING GHOSTS har nydt det gode sommervejr på stranden, fremgår det af fotografiet på omslaget til deres nyeste plade på Metronome-single med melodierne "Annie Is Back" og "Don't Ha Ha". Det er såmænd også en meget sommerfrisk plade med fast rytme og godt humør. De rokkende spøgelseser er ikke umusikalske, og teenagerne skal nok få øje på pladen. er -

Demokraten d. 31. juli 1965

Endelig er der nyt fra **The Strangers**, der på en Teener-single spiller "Jezebel / Extacy, af hvilke den sidste nok skal sætte blodet i omløb hos pigtrådens nye venner

er -

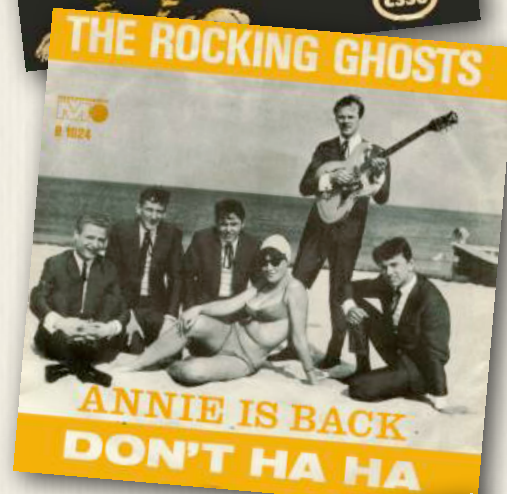
Demokraten d. 31. juli 1965

GUNILLA THORN: Just A Closer Walk With Thee / Walk The Line.

Gunilla er svensk, men bor i København. I Walk er vistnok en ældre sag, men det er den, jeg bedst kan lide. Vi har ikke mange pigtrådspiger, men Gunilla er god. Synger i en sjov afsnuppet stil og har en særpræget dyb stemme.

Demokraten 1. august 1965

Backing: The Defenders

MELVIS AND HIS GENTLEMEN: By, By Love/ One Mint Jump.

En ganske interessant plade med en af pigtrådens bedste grupper, der måske næsten er for dygtig til den slags musik. By er ikke rigtig pigtråd, men er mere ovre i gammeldags jazz, ganske vist i oderne udførelse. Sangerens kvalitet er ikke så god som musikerne. One Mint Jump står måske for noget, der vil komme inden for pigtråd. Det er saxofon med. Numret er mere behersket og varieret udført end pigtråd plejet at være.

Demokraten d. 8. august 1965

PETER BELLI & LES RIVALS: I'm Gonna Love You / Go Now.

Trods det meget vrøvl i gruppen har den scoret en træffer. Det er et par gode melodier, som nok skal blive hørt. Belli er næsten bedre i Go Now, som er en vals. Hvordan tør de? Hvordan danser man shake i tre fjerdedels takt?

Demokraten d. 8. august 1965

THE LIONS: Teenage Letter / It's Gonna Work Fine.

Det var da godt, at "løverne" ikke blev slået i stykker af "rivalerne". Efter min mening er de bedre og deres sanger er - stadig efter min mening - ikke ringere end Peter Belli, som han på en måde kan minde lidt om. Han afleverer teksterne frækt og uimponeret og Lions leverer rigtig pigtrådsmusik, selv om de i deres samsang har været hørt bedre før. Teenage Letter bliver nok salgssiden, men It's Gonna Work Out Fine er også udmærket.

Demokraten d. 22. august 1965

DANISH SHARKS: Naggin' Woman / Rock-A-Boggie.

Den første er nærmest i familie med rhythm & blues, mens den sidste er rock. Ingen af delene er rigtig pigtråd. Orkestret spiller godt nok, men den særlige pigtrådsrytme synes at være sluppet op, da man tog fat på denne plade.

Demokraten d. 29. august 1965

THE BEETHOVENS: Long Live Beethoven/ I've Got My Mojo Workin'

Længe leve Beethoven indledes med et berømt citat fra Skæbnesymfonien. Og så tager The Beethovens for resten fat på deres specielle manér. Det er vist første gang, Beethoven finder anvendelse i pigtråd, og om han ville have glædet sig, kan man kun gætte på. Men vi andre glæder os i hvert fald over dette nummer, der indeholder en fortræffelig rytme og sang, der ikke er værst. Det hele kører friskt og pulserende. I've Got My Mojo Workin' er knap så spændende - uden at være dårlig.

AKTUELT 7. november 1965

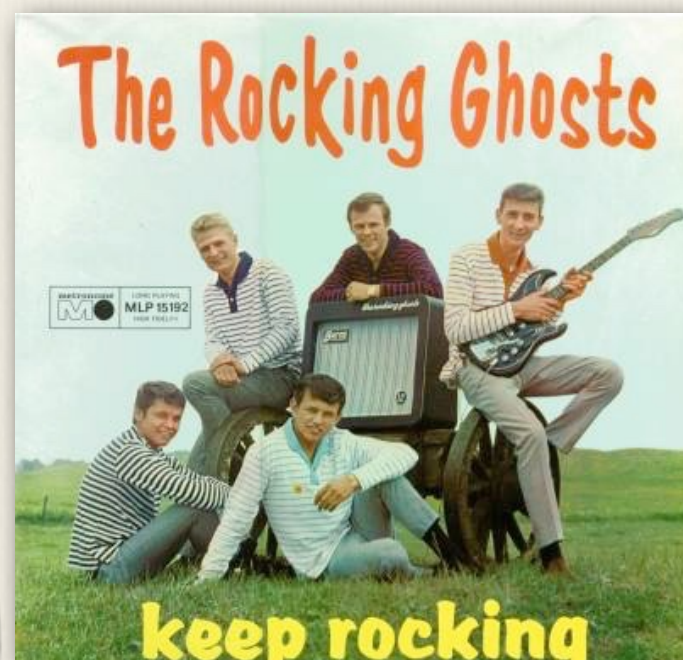

THE ROCKING GHOSTS: Langplade Keep Rocking med: Don't Ha Ha / 7-9-13 / Ol' Man Mose / Ghosts Walk / Who Put The Bomb / ferry Cross The Mersey / Annie Is Back / Besame Mucho / Ya Ya Twist / Nivram / Belinda / Ticket To Ride.

Bagsideteksten er tysk, så det tyder på, at man satser på det tyske marked, hvor "ånderne" jo også skal være populære. Selv om Belinda i virkeligheden er en efterligning af et ældre nummer, er det stadig den ghostindspilning, jeg bedst kan lide. Iøvrigt rummer pladen et par kompositioner af gruppens medlemmer, ældre ghostnumre som Annie Is Back, Ha Ha og Ghost Walk samt Ferry Cross The Mersey lånt af Gerry And The Pacemakers. Beatles Ticket To ride, en Armstrong-ting og en latinamerikansk osv.

Det nummer, der glæder mig mest, er Nivram. Det er uden tekst, inderholder stort set singleguitar og bas, men viser til gengæld at gruppen er særdeles velspillende, selv om dette nummer ikke er meget pigtrådsagtigt. Rocking Ghosts er ikke særlig brutale i deres spillestil, men de har en vis form, som er nydelig. Skal der indføres en kritisk bemærkning må det være, at jeg ikke synes, at sangeren helt måler sig med de spillende.

Demokraten d. 28. november 1965

EX-CHECKERS: Woolu Bully / Let It Happen.

I den meget populære Woolu Bully agerer den dansk-engelske gruppe som halve mexikanere og gør det fortræffeligt. Deres Woolu Bully er en af de bedste og sjoveste, jeg har hørt. St de både kan spille og synge, viser de også i Let It Happen, som ganske vist ikke er noget egentligt pigtrådsnummer, men en gammel slager.

Demokraten d.28. november 1965

SOMEONES: Hang On Sloopy / Lost Little Girl.

Hang On Sloopy har været et stort nummer i USA og England og gruppen spiller egentlig nummeret godt. Men sangen er kedelig og lyder tilmed falsk nogle steder. På Lost er der detaljer, der kan minde om Kinks, men ikke af samme kvalitet.

Demokraten d. 28. november 1965

HANNE: Train Of Love / Little Country Girl.

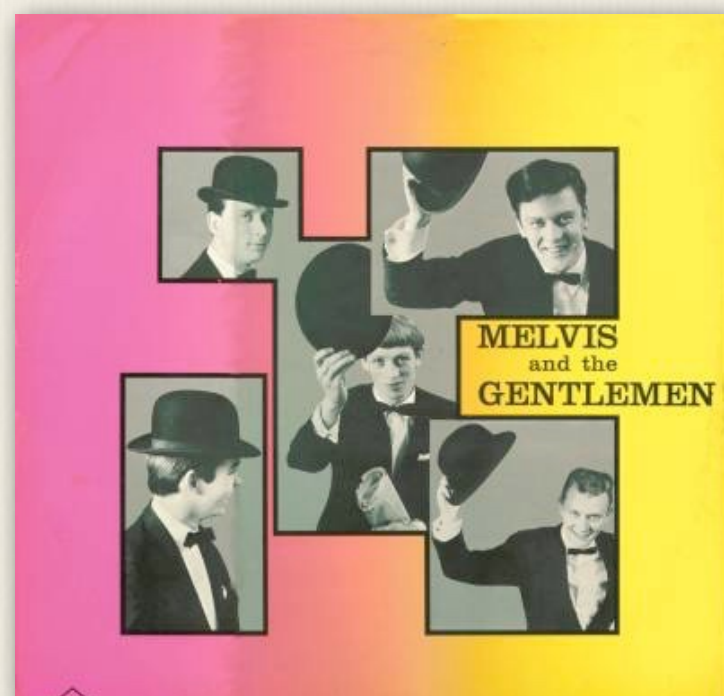
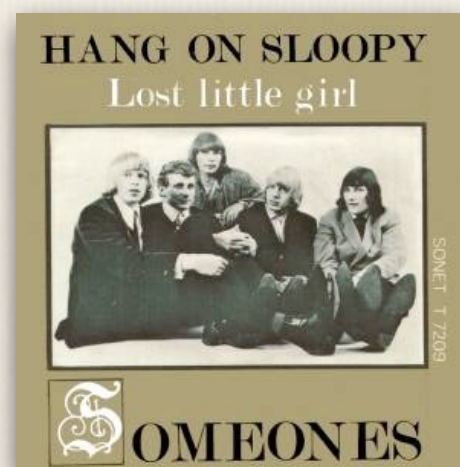
Ny dansk sangpige. Pladen siger, at hun ledsages af Matadorerne, men så må de være blevet en hel hær, så mange musikere lyder pladen af. Jeg ved ikke, hvad der er i vejen, om der har været knas med optagelsesteknikken eller hvad, men det lyder, som om Hanne har en meget mærkelig engelskudtale. Den er heller ikke videre tydelig. Det lyder, som om, hun enten er ved at få reguleret tænder eller holder sig for næsen. Det er synd, for stemmen synes der ikke at være noget i vejen med. Brenda Lee typen synes ikke at have levet forgæves, men Hanne skulle nok kunne begå sig i det hjemlige selskab af pigtrådspiger.

Demokraten d. 28. november 1965

Melvis and the Gentlemen: Langplade med : Have You Seen My Horse / I Am Gonna Go Fishin' / One Mint Jump / Sandra, Linda And Marie / Pias / Spanky / Detroit / Exodus / By, By Love / Maria / Hi-Heel Sneakers / Sock O'woe.

der er dem, der mener, at dette er Danmarks teknisk dygtigste pigtrådsorkester. Men jeg vil sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om det overhovedet er pigtråd. Der er enkelte numre fra det typiske pigtråds-repertoire f.eks. Hi-Heel Sneakers, men det gives på en måde, der ikke er meget i familie med pigtråd. Måske er gruppens stil en næste mulighed for pigtrådsgrupperne, skønt jeg tvivler, for den medrivende, der er i pigtrådens "beat" er der ikke meget af i denne gruppe. Melvis and the Gentlemen har en ret varieret besætning med bl.a. fløjte og saxofon, og man har på fornemmelsen, at de vil mere med deres musik end "bare" pigtråd. Holder denne antagelse, skal man til at sammenligne dem med f.eks. Jørn Grauengaards orkester, og så får Melvis og hans gruppe ikke mange ben til jorden. Sammenlignet med pigtrådsgrupperne er de meget dygtige, skønt deres sang ikke imponerer mig. Men skal man drage denne sammenligning? Jeg ved det ikke, men jeg tror det ikke.

Demokraten d. 5. december 1965

THE LOLLIPOPS: I See It Now / Oh Girl.

Den danske juniorpigtrådsgruppe yder ikke videre selvstændig indsats på deres plade. Det plejer vist at være Beatles, der er forbilledet, og det er det øjensynligt også i I See. I Oh Girl er det Animals, der har lagt stil til. I See er det bedste nummer, men det er snart på tide at Lollipops aflægger bevis på, at de magter en personlig stil.

Demokraten 12. december 1965

THE CARAVANS: Universal Soldier / I want Candy.

Donovans træffer, Universal Soldier, er nu også kommet med denne danske gruppe. Man lytter mere efter den som pigtrådsmusik end som protestsang, men sangeren er virkelig god og slipper helskindet fra opgaven. Candy er mere af den ensformige slags-

Demokraten d.19. december 1965

ANNI SYLVAN: You Thrill Me/ For You.

Her er en dame med bagvedliggende pigtrådsmusik. Hun synger rent og net, men hun har ikke meget ansigt. Er den slags, teenagerne vil høre?

KHS

Folkebladet for Randers og Omegn 12. juni 1964

Lecia & Lucienne: Waiting On The Corner / Wishing To Kiss You..

Også duoen er ret almindelig og betjener sig af virkemidler, som The Beatles har slået sig op på, men uden den personality, som de engelske moppedrenge har. Waiting er en kvik og festlig melodi, næsten "gammeldaws".

KHS

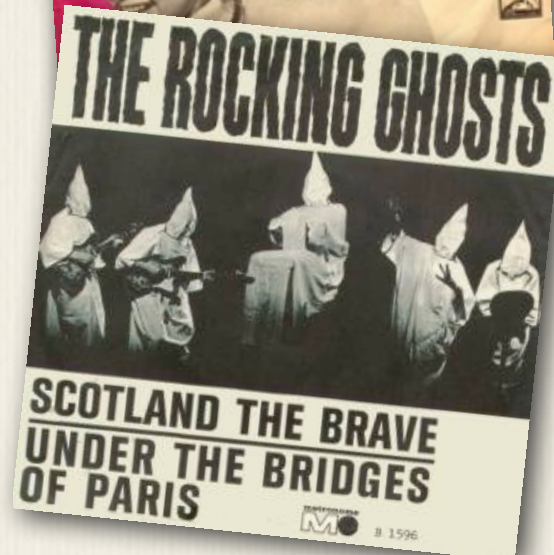
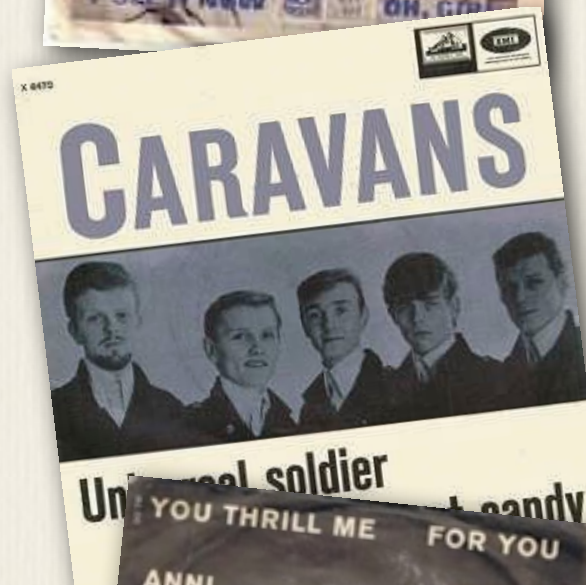
Folkebladet for Randers og Omegn 12. juni 1964

THE ROCKING GHOSTS: Scotland The Brave / Under The Bridges Of Paris.

Det er en af vore bedste pigtrådsorkestre. Sækkepipe-melodien er jo også en ret taknemlig sag, men de gør det nu pænt. Det er ikke så hårdt pumpet pigtrådsspil, som vi plejer at høre. Vi takker.

KHS

Folkebladet for Randers og Omegn 12. juni 1964

PETER BELLI et LES RIVALS: Roll Over Beatles/ Should I Ever Love Again"

Den ene melodi på pladen hedder "Roll Over Beatles" - og morsomt nok udkom pladen netop på den dag, Ringo blev gift. I teksten til melodien fortæller Peter Belli, at han er træt af, at hans forlovede udelukkende tænker på The Beatles, og beder hende om at droppe dem lidt - og tænke på ham i stedet.

Melodien benyttes i øvrigt i forfilmen til den nye Dirch Passer-film "Blåjakkerne, som nylig er kommet op i biograferne, så dens udbredelse skulle være sikret.

Melodien på den anden side hedder "Should I Ever Love Again! - et ægte Rivals-nummer (Triola) ai

NY DAG (Nakskov) d. 12. april 1964

THE LIONS: "Gone, Gone, Gone" / Fire Ball Mail"

"The Lions", som også kan være med i vognen, når det gælder populær pigtrådsmusik, er her igen med en god pladenyhed. "Gone, Gone, Gone! og "Fire Ball Mail" hedder melodierne på den nye single, og dem vil teenagerne sikkert synes godt om.

Orkestret har i Finland skabt sig en solid succes. Blandt andet har de været placeret som nr. 2 på den finske "Top Ti". Populariteten herhjemme skal den foreliggende plade nok holde ved lige (Triola)

ai

NY DAG (Nakskov) d. 12. april 1964

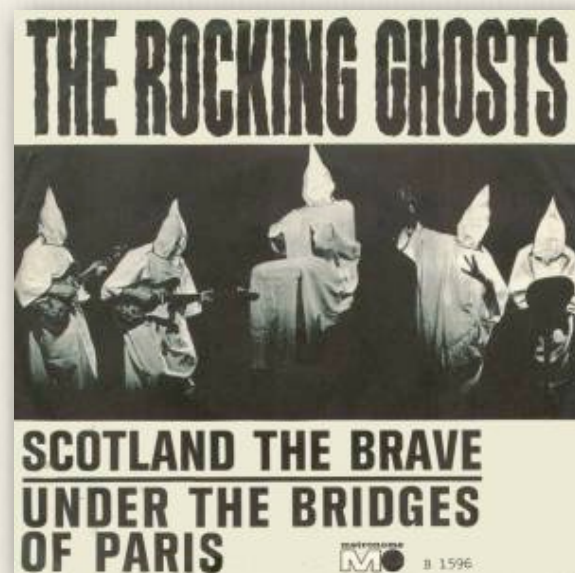
THE ROCKING GHOSTS:

Ja, vi skal forresten også lige nævne en ny Metronome-single med et dansk pigtrådsorkester. Det er The Rocking Ghosts, der bærer dette navn fordi orkestret har haft stor succes på at optræde iført hvide spøgelsesgevanter, hvorefter al lys i salen slukkes, bortset for en projektør med ultraviolet lys.

Når man lytter til pladen, behøver man ikke at lade sig distrahere af den slags uvedkommende ting. "Under The Bridges of Paris" og "Scotland The Brave" er titlerne, som man sikkert hurtigt vil glemme.

-luf

Bornholmeren d. 28. juli 1964

THE ROCKING GHOSTS:

Til sidst skal vi lige nævne en frisk ny ting på pigtrådsmusikens område. Det er en Metronome-single med "The Rocking Ghosts", der har foretaget indspilning af "Hey, Hey, Hey, Hey" samt den gode gamle "In The Mood". Det er kun et halvt år siden, dette danske pigtrådsorkester dukkede op med deres første indspilning, men spøgelse har udviklet sig godt, og med denne nye plade placerer de sig pænt inden for området. De behøver ikke mere at skjule sig bag de hvide lagner.

-luf

Demokraten (Århus) d. 2. november 1964

THE ROCKING GHOSTS

IN THE MOOD

HEY, HEY, HEY, HEY

THE ROCKING GHOSTS:

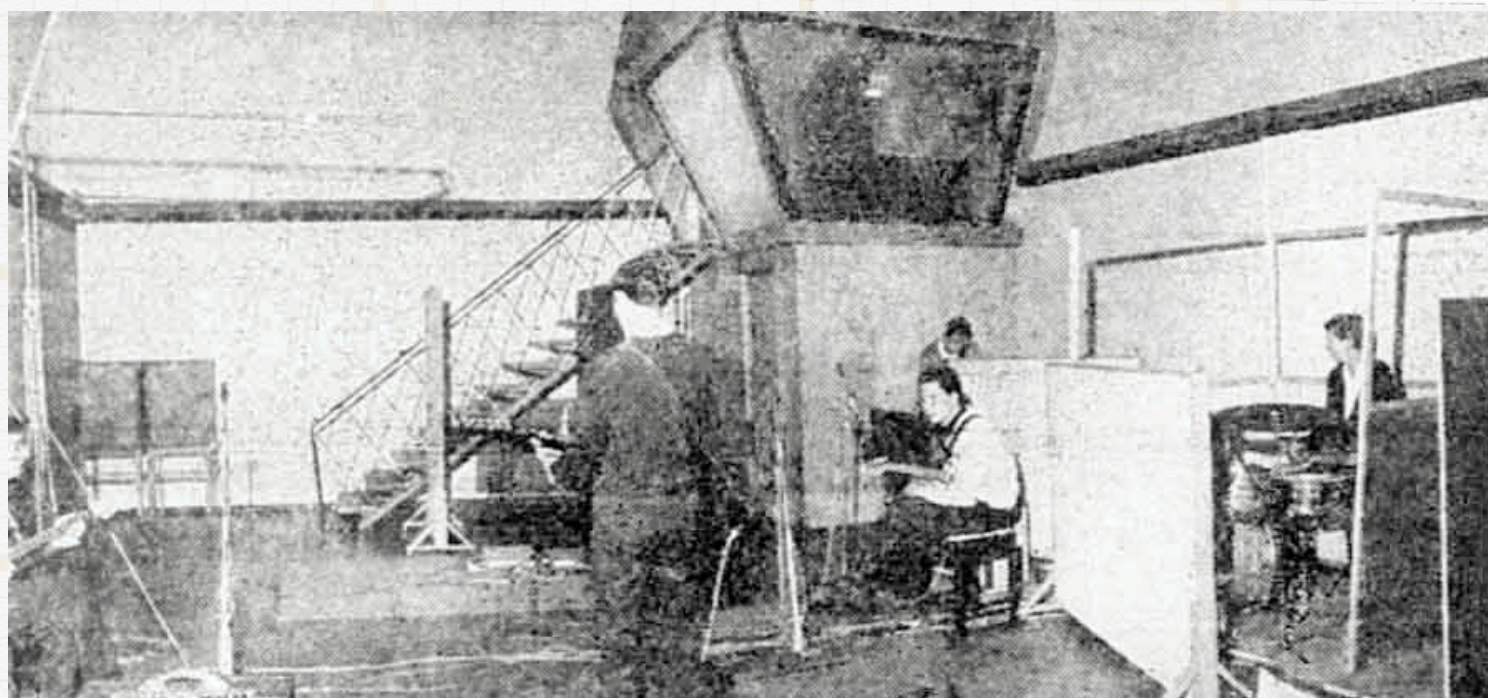
Dansk pigtrådsmusik på langplade forekommer at være en lidt fordringsfuld sag. De er ikke alle genier, de unge, der forlyster os på hjemmefronten, og der gennemgående så velsignet uoriginale. De plaprer troligt forbillederne af. Når dette er sagt, må det med, at "de rokkende ånder", - The Rocking Ghosts - hævder sig fint blandt vore egne. Metronome har gjort det dristige at sende dem ud på en 30 centimeter plade og havde næppe gjort det, hvis ikke salget havde været nogenlunde sikkert. Rocking Ghosts er blandt de mere kompetente af de danske pigtrådsgrupper og også blandt de mest artikulerede. Kontakten er trykket helt ind, når de strøm til.

KHS

NY TID (Aalborg) d. 19. december 1964

BRILLANT SERIE HLP 10.052

THE ROCKING GHOSTS

The Rocking Ghosts under en indspilning i Metronome-studiet. Tim Madsen helt til venstre, Jørgen Frederiksen med ryggen til, dernæst Johnny Dyhrberg, og yderst til venstre Svend Bonavent. Helt i baggrunden indspilningsleder Jørn Ingmann.

Æro Folkeblad. Æro-Posten d. 8. april 1964